

Dupont: De tre lovforslag er i realiteten en videreførelse af loven om folkepension og invalideforsikring, der gennemførtes i sidste folketingsssamling. Det vil sige, at vi med disse tre lovforslag fuldfører ajourføringen af den største part af den sociale lovgivning for Færøerne.

Der er grund til at takke den højtærede socialminister for den grundighed, hvormed der er gået til værks. Den 1. juli 1959 ned-sattes et udvalg bestående af embedsmænd fra ministeriet og hjemmestyret til sammen med repræsentanter fra lagtinget at gennemgå den sociale lovgivning for Færøerne. Der er fra udvalgets side udfoldet et energisk arbejde. Betænkningen med dens forslag til de tre love viser da også bred overensstemmelse mellem ministeriet, lagtinget og udvalget. De foreliggende forslag er godkendt af hjemmestyret og følger med enkelte ændringer de udkast, betænkningen indeholder.

Det er helt naturligt, at vi på alle den sociale lovgivnings områder søger tilveje-bragt en ligestilling af færingerne med befolkningen i den øvrige del af riget. Hjemmestyreloven af 1949 tilsagde en sådan ligestilling. Det er mit indtryk, at gennemførelsen af folkepension og invaliderente har skabt en betydelig bedre atmosfære i det dansk-færøske forhold. Det er klart, at en forskelsbehandling vil fremme løsrivelsestendenser, medens omvendt en ajourføring og ligestilling vil fremme og skabe et stærkere tilhørsforhold til riget. Gennem hjemmestyret og ligestillingen er det hensigten, at man ikke bare gennem sociale og kulturelle ajourføringer sikrer et fællesskab med Danmark, men at man også på de økonomiske områder fremmer følelsen af at stå i et fællesskab, hvor vi fra begge sider må være lige forpligtede.

Når det, som det fremgår af betænkningen og den højtærede ministers bemærkninger, kan konstateres, at den danske lov om offentlig forsorg fra 1933 aldrig i sin helhed er gennemført for Færøerne — kun reglerne om børnebidrag til enlige forsørgere er sat i kraft i 1949 — forstår man, at der trænges til en revision. Reglerne om hjælp til personer, der ikke kan klare sig selv, støtter sig på loven af 1895 om fattigvæsenet og loven af 1913 om kommunale

hjelpekasser. På børneforsorgens område gælder loven af 1922 om værgerådsforsorg.

Der er ikke anledning til at gå i enkeltheder; der er som sagt tale om en ajourføring af de tre områder tilpasset de særlige færøske forhold. Der er dog grund til at fremhæve, at det i forslag til lov om offentlig forsorg, på samme måde som for den øvrige del af rigets vedkommende, fastslås, at det offentlige er forpligtet til at komme enhver til hjælp, som ikke er i stand til at skaffe sig og sine det fornødne til livets ophold, herunder også kur og pleje i sygdomstilfælde. Det fastslås også, at der er gensidig forsørgelsespligt. Fra færøsk side har man særlig lagt vægt på at få regler om hjælp til enker og enlige mødre samt om en egentlig enkepension svarende til de regler, der gælder for den øvrige del af riget. Dette er efterkommet og vil sikkert blive hilst med stor tilfredshed på Færøerne.

Forslag til lov om børnebidrag til enlige forsørgere er i fuld overensstemmelse med den danske forsorgslov.

Det tredje, forslag til lov om børneforsorg, erstatter loven af 1922 om værgerådsforsorg. I den danske lovgivning er reglerne om børneforsorg indeholdt i et særligt afsnit af forsorgsloven. Da den højtærede minister har tanker om at udtage disse regler af forsorgsloven i forbindelse med en rationalisering af hele forsorgslovgivningen, har man her foregrebet denne udvikling ved for Færøernes vedkommende at skabe en selvstændig lov. Tilsynet med børn skal, som i den øvrige del af riget, overtages af lokale børneværnsudvalg. Anbringelse af børn uden for hjemmet behandles af udvalgene i forbindelse med en jurist, der beskikkes af rigsombudsmanden. Anker kan forebringes et særligt nævn for Færøerne. Administrationen overgår helt til de færøske myndigheder, herunder visse afgørelser til rigsombudsmanden, dog at nævnets afgørelser om fjernelse af børn kan indbringes for landsretten.

Udgifterne ved den lovgivning, som de tre love skal erstatte, udgør i øjeblikket mellem 600 000 og 700 000 kr., af hvilke staten betaler omtrent halvdelen. Efter ændringerne i tilskudsreglerne, hvor staten kommer til at betale en noget større part svarende til den, der betales i den øvrige del